id. Egan Lajos:

A ZSIDÓKÉRDÉS MAGYARORSZÁGBAN

ELŐSZÓ.

Szállóige lett Szemere Miklósnak e mondásából: „Nem boldog a magyar!”

Megszállotta a lelkeket ez a mondás és szárnyra kelt az egész országban azért: mert igaz! Hazafiúi kötelesség a boldogtalanság okát felkutatni és megismertetni, hogy ezen az alapon, a segítség helyes módját megtalálhassuk és késedelem nélkül alkalmazhassuk.

Hazánk jelenlegi társadalmi életét tudományos vizsgálat tárgyává téve, sok betegségre akadunk a politikai, gazdasági, jogi, kulturális és erkölcsi életben. Évek óta összesereglenek a nemzet jeles közgazdái, jogászai, feltárva a társadalmi kór egyes jelenségeit, kutatják a gyógyítás módozatait, mely megmentse a népet a végromlástól. Bevándorlás, kivándorlás, uzsora, tőzsde, csalás, hamisítás, sajtó útjáni rablás, pornográfia, leánykereskedés, erkölcstelen szórakozás stb. külön-külön kutatás tárgyát képezte s a tudósok által beigazolást nyert, hogy mindezeken a tereken létrejött beteg állapotok okozzák azt, hogy míg a nép igen kicsiny százaléka könnyű szerrel gazdálkodik pénzben és süllyed az erkölcseiben, az alatt a másik, a nagyobbik, a munkásabb része szegényedik, pusztul, elvándorol.

A sok bajnak okát, okozóját és okozatát, néhány őszinte szóval lehet kifejezni, ez pedig a zsidóság természetéből folyó tevékenysége és az őslakosság elzsidósodása.

Jellemző az élősdi növény természetrajzának megfigyelése a hasonlítás kedvéért. Ismerjük az ördögcérna nevezetű, lóherefojtó arankát. Magja a földre esvén, rövid csira gyökeret hajtva, megkapaszkodik a földön, szálait szétágaztatva keresgél maga körül, míg ráakad a gazdanövényre, amint arra rátalál, rácsavarodik, kifejleszti szívóit, belemélyeszti azt a gazdanövény testébe, azt mohón szipolyozva megöli. Ezután tovább vándorol, káros munkáját ott végezi, ahol még talál életnedvet. Tompa Mihály ezt énekli róla:

Fű virág míg hervadoznak:
Ő gyarapszik, sarja buja;
Ezt elnyomja a növésben,
Azt helyéből is kitúrja.

Nyíltan ki kell tehát mondani, hogy nálunk a sok bajnak az okozója, a zsidóság egy részének szellemi nevelése, élet iránya és az erre támaszkodó szervezett gazdasági tevékenységének módja és eszközei; másrészt a nem zsidó lakosság szervezetlensége, annak tisztultabb erkölcsi életfelfogása és ebből következő jóhiszeműsége; végre ez utóbbiak védelmére elégtelen törvények, okai a meglevő bajnak.

Ezen hiányok megfosztják a jóhiszemű munkásnépet, mesterséges fogásokkal, szándékos fondorlatokkal, ősi vagyonuk és keserves keresetök gyümölcsétől.

Késedelem nélkül hozzá kellene látni a segítség eszközei alkalmazásához, mert a késedelem növeli a veszteséget és nehezíti a segítség alkalmazását, hiszen a baj okozója már igen megerősödött és tetemes segédeszközökkel rendelkezik.

A felderített okot elhárítani, az okozót megfékezni, a szenvedőt kitanítani a védekezésben, ebben áll a segítség!

A felderítő szolgálat soha sem kellemes kötelesség, mert a kis erővel szemben ott áll a nagy erő. Ezen szolgálat teljesítése alkalmával bele kell nyúlni a darázsfészekbe, mert számba kell venni az ellenség erejét és helyzetét.

A darázsfészek megbolygatója ki van téve a csipkedésnek. Így járt a szállóige hirdetője is, mert egyszer-másszor megpiszkálta a kártevő darazsakat, csak úgy távolról érintve őket kártékony munkájukban.

Aki pedig az ő romboló munkájuk tanulmányozása okáért kénytelen mélyebben behatolni a fészek titkaiba, az ő káros munkájuk, szervezetük, ösztöneik tanulmányozása közben ki van téve támadásoknak, mert aki őket ösztönszerű munkájukban háborgatni merészeli, arra pazarul használják mérges fullánkjaikat.

De ezen méreg hatásának félelem nélkül kiteheti magát az, aki annak ellenmérgét ismeri és kellő körültekintéssel alkalmazza, ez pedig: *az igazság* áthatlan pajzsa.

Ezen ellenszerrel fölvértezve bátran belenyúlunk a félelmesnek látszott darázsfészekbe, mert érezzük, hogy igaz az a szállóige: „Nem boldog a magyar!” Ezen pedig segíteni kell, ha lehet!

A boldogtalanság megnyilvánulása, bár a társadalom sok rétegében felismerhető, mégis elsősorban és legjellemzőbb formában található a szabályozatlanul volt bevándorlás és annak következményeiben a kivándorlásban.

És mik ennek a következményei? Hogy a keresztény népréteg elszegényedett, szokott helyzetéből kitolatott és elszegényedése folytán kivándorolt; ezzel egyidejűleg a bevándorolt zsidóság hirtelen felgazdagodását látjuk. Ez a mostani helyzet.

Ez pedig már annyira elmérgesedett, hogy megsemmisüléssel fenyeget, egy ezer év óta itt élő népet.

Ez ellen védekezni kötelesség. A védekezés eszközei abból állnak, hogy nyíltan meg kell ismerni a darázsnak természetrajzát, kártékony életmódjának veszélyes, eddig még nem eléggé ismertetett eszközeit; ezeket fönnen hirdetve óvatossá kell tenni a szenvedő félt, azt körülsáncolni hathatós törvényekkel és azok szigorú alkalmazásával. Ez a zsidókérdés Magyarországon!

Itt az ideje, hogy ez is napirendre kerüljön a sok kétségbeejtő hibák és mulasztások után, mely a lefolyt évtizedeket jellemzi és amelyek következtében egy koldus ország készülődik az irigyelt Kárpátalján.

A huszadik század haladásának színvonalán úgy kell berendezkedni a társadalomnak, hogy egyik félnek ne okozzon fájdalmat az, ami a másik félnek örömére szolgál.

Ki kell mutatni oly intézmények szükségét és megsürgetni azok életbe léptetését, melyek képesek mielőbb helyre állítani a néprétegek természetes egyensúlyát, hogy az egyik réteg agyon ne nyomja a másikat.

Kertelésnek nincs helye. Meg kell világítani valahára a hibákat, rá kell mutatni a haladás, a megtérés, a bölcsesség egyenes útjára, a szigorú törvények szükségére és azok pontos és gyors végrehajtására.

Itt az ideje ezen eszközök és módok mielőbbi alkalmazásához hozzá látni, mert azzal elejét lehet venni annak a szerencsétlen helyzetnek, melyet elég elszomorító példák igazolnak, hogy az elcsigázott nép, kiszámíthatatlan eszközeivel, fájdalmában megvadulva, törvényeket tiporva, durva módon kísérti meg az egyensúly helyreállítását.

Pedig az egyensúlyra nagy szükség van, mert a nélkül nem csak haladás, de még egészséges élet el sem képzelhető. Ezek olyan igazságok, melyeket azok fognak megérteni, akik az igazságban élnek.

Annak ellenkezőitől nem sok szerény belátást várunk, mert a szerénység ma még nem az ő speciális tulajdonságuk.

Viszonyaink oda fejlődtek, hogy ma már minden komolyan gondolkodó ember belátja, hogy a zsidó kérdéssel foglalkozni erkölcsi, társadalmi és gazdasági szempontból szükséges.

Nagyon helyes volna, ha a zsidóság saját érdekében is foglalkozna ezen kérdéssel, de nem Bródi Sándor módjára, aki a segítő akció vezetőjét Egan Edét akkor, amikor bebizonyosodott hasznos munkássága közben a ravatalra dűlt, az érdemeiben gazdag embert utálatot gerjesztő módon megpiszkolta és a bűnösökkel magát azonosítva, az erkölcs, a vendégszerető haza, a kenyeret adó társadalom, az igazsággal és a jobb emberi érzéssel ellentétbe helyezkedve, beállt megvetést érdemlő bűnösök pártfogójának, mert az ilyen író lelkében a szűk körű önzésnél sem lebegnek fenköltebb ideálok. Ha a piszkolódás helyett kioktatta volna, erkölcsi tévelyekbe esett, tudatlan, rosszban nevelt hitsorsosait a tisztességre, akkor nem kényszerítene bennünket arra a hitre: hogy belőle is csak a lelki hasonlatosság beszél, ebben nyilvánul az ő asszimiláló képessége.

Ha a magyar zsidók tollforgató része ilyen munkára vállalkozik, ezzel azt bizonyítja, hogy nincs érzéke magasabb feladatokra, sőt növekedő elbizakodottságában nekiront hazája és jobbindulatú honfitársai ellen is, mert a milyen diszharmónia van saját lelkében és élete folyásán, olyant szeretne látni és létrehozni maga körül.

Ha ilyenek a tanult magyar zsidók, akkor nincs mit csudálkozni azon, hogy a társadalom egyik rétege ferde irányba tévedve, növekedő idegességgel tovább rohan olyan hamis cél után, mely a nemesebb emberi lét végcéljától igen távol esik. Az ilyen írók követőikkel együtt nevelik a diszharmóniát, a gazdasági harcokat, az erkölcsök eldurvulását, a játékszenvedély terjedését, a közérzet hanyatlását.

Ilyen irányzat mellett, — van reá elég példa, — ha idején hozzá nem lát az ország ezen bajok törvény által való rendezéséhez, akkor majd súlyosabb viszonyok között, kénytelen lesz a kiegyenlítést újra meg újra megkísérleni, addig még az egészséges társadalmi rend be nem következett, mely alkalmas lesz minden ellenszenvet és gyűlöletet megszüntetni.

Az a tudat vezérel most, hogy ezen cél elérését erős, de őszinte szavakkal munkáljuk, mert kíméletnek nincs helye, ahol igazságról van szó és azt óhajtjuk, hogy minden józan gondolkodású honfitársunknak legyen bátorsága, ereje és kitartása ezen cél elérésére, ha kell, küzdelmes munkával is részt venni.

II.

Bevándorlás, kivándorlás.

A szomszéd országok kiélt területén elszaporodott zsidóság egy része kezébe vette ismét azt a történelmi nevezetességű vándorbotot, melyre már

évezredek óta támaszkodott, ha bűneiért űzőbe vették valahol, vagy ha a megszállt és kiélt területen, szaporulata már nem tudott megélni.

Abban az időben, midőn politikánk a hírhedtté vált szabadelvű áramlatban nyakig úszott, nyitva álltak az ország kapui a kártékony bevándorlásnak, mely mint ellenség érkezett hozzánk.

Alig helyezkedtek el a kiélt területekről beözönlött zsidók, észlelhető lett a munkájából élő köznép hanyatlása; ott pedig, ahol a bevándorlók tömegesen helyezkedtek el, szemlátomást feltűnt az üres tarisznyával érkezettek vagyoni gyarapodása mellett a bennlakó nép elszegényedése, mely a legkiáltóbb nyomorúságig süllyedt és rabszolgája lett a bevándorlottnak és a hamisított pálinka élvezetének, melynek élvezetére a bevándorlók, mint céljaik elérésének legbiztosabb eszközére, a hanyatló népet a legkiválóbb fondorlatokkal megtanították.

Ez a bevándorolt zsidóság nagy befolyást nyert a nép tömegére, sőt feltétlen hatalmat gyakorolt fölötte, mely hatalmát megnövelte a politikai választásoknál neki adott szerep, midőn ő lett a kormánynak, a közigazgatási közegek útján megfizetett, pálinkát osztogató mameluk liferánsa.

Abban a boldogtalan időben a kormánynak kimondott legkomolyabb feladata volt: a hatalom kézbentartása. A közigazgatási tisztviselőnek létfeltétele ezen irányzat hathatós támogatásában gyökerezett, igen természetes tehát, hogy a segítőtársul azt választotta, aki a szavazatok többségére több befolyást tudott gyakorolni, az erkölcsi eszközök válogatása nélkül is.

A faluban a helyzet megítélésére alkalmas birtokos, esetleg annak fia, vagy gazdatisztje, a pap és a tanító, összesen négy szavazatot számlált, míg a bevándorolt és még nem is honosított pálinkamérő zsidó 50—60 kisgazda kialkudott szavazatával rendelkezvén, ő lett a helyzet ura, a politikának, a gazdasági életnek irányítója, mely neki a politikai mozgalmaknál is busásan jövedelmezett és emellett a törvénybe ütköző zsarolásait bátran gyakorolhatta, mert mint fontossá vált politikai faktor, nagy elnézésre biztosan számíthatott.

Ki is használta ez a műveletetlen faktor előnyös helyzetét úgy, hogy most már a vándorbotot a kizsarolt munkásnép vette a kezébe, mely mozgalom félelmes terjedelemben lepte meg az országot. De hogy ez a mozgalom se történjen meg a zsidóság haszna nélkül, ennek intéző szerepére is ők vállalkoztak. Amerikának ők lettek a jó munkáskezek szállítói. Ez a vállalatuk is mindig jó jövedelemmel záródott.

Midőn egy egész országrész a bevándoroltak rabja lett és a kivándorlás országos csapássá növekedett, egy jólelkű, hazafias érzésű miniszter az uralkodó áramlattal szembehelyezkedve, a baj orvoslására vállalkozott, létrehozván a felvidéki segélyakciót, és amidőn azzal bizonyos eredményeket elért, országos zsidómozgalom indíttatott Darányi ellen, azon kimondott tervvel, hogy ha a miniszter az akció eredményes vezetőjét, Egan Edét el nem kergeti, a parlamentben fogják megbuktatni a minisztert!

Ez a jól elkészített terv néhány keresztény politikus támogatása mellett is csak azért bukott meg, mert a néppárt komoly határozottsággal kijelentette: hogy ha a minisztert ebben a kérdésben támadják, a zsidókérdés napirendre való felidézését fogják kierőszakolni.

Ez hatott. Darányi helyén maradt, Egan tovább működött, de nem az emberi kor legvégsőnek mondható határáig. Fiatalon, tetterős korában kellett neki az élettől és eredményes munkájától megválni.

Egan halála következtében gyászba borult a ruthén nép, de nagy volt az öröm izraelben!

Ekkor, 1901. szeptember 22-én, a „Magyar Hírlap” tárcájában Bródi Sándor, a ravatalán fekvő Egan Edét megrugdalta, elnevezvén őt sehonnainak, bolondnak, jött-mentnek, aki az ártatlan tincsek ellen indított harcot, holott

minden igaz ember tudta, hogy a ruthén akció, a kegyetlenül kizsarolt és elcsigázott nép megmentését célozta és abban eredmények érettek el.

Igaz, hogy ezen tisztító munkában a bevándorolt talmud zsidók közül igen sokan, bírói ítéletek alapján bűnöseknek nyilváníttattak és a nagy kiterjedést nyert bajok felismerése után a törvényhozásnak is bele kellett avatkozni, hogy a tisztító munka az országnak sok helyen megmételyezett részeiben is hatással legyen.

Az életre hívott országos érdekű reális alkotás szükségessége bebizonyosodván, mindig tágabb teret foglalt el, le kellvén küzdeni elsősorban a tincseknek pálinkával elkövetett méregkeverését, az avval kapcsolatos pénzuzsorát, munkauzsorát, terményuzsorát, a kölcsönadott marhával űzött uzsorát, a boltuzsorát, stb.

Ezért a mentési munkáért, a minden kormány politikáját támogató hírlapok, ugyancsak kirúgtak a hámból.

Ők nem azonosították magukat azzal a nemzeti szempontból elsőrangú kezdeményezéssel, mely egy egész országrész elhagyatott, éhező, bukófélben levő népe megmentését célozza, hanem azonosították magukat azokkal, akiket a független bíróság elitélt vétkes üzelmeik miatt. A Bródi-féle tárcaírás is üzlet, olyan üzlet, mint a ponyvairodalom, mint a hazát lekicsinyítő színdarab, melynél a fődolog, hogy hasznot hajtson pénzben. Erkölcs, haza, vonuljanak hátra, első a pénz!

Abban a híres tárcában a szemtelenséggel határos kihívással az mondatik: hogy aki az emberirtó uzsorások munkájának bénítására vállalkozik, az confrontálja magát milliókkal és felelősségre von egy egész vallásfelekezetet, *egy szétszórtan is diadalmas fajt!* — Kis látókörben támadt, beteges önhittség szavai ezek!

Ezen kihívásra kölcsönképpen szolgálunk annak a diadalmas fajnak természettani, történelmi, lélektani, esztétikai, vallási és hazafiúi tulajdonságainak ismertetésével, hogy annak a Bródi által jelzett diadalmas fajnak értékét megismerjük.

Erre már azért is szükség van, mert ha tovább eltűrjük a felfuvalkodásnak ezen fennhéjázó nyilvánítását, utóbb még maguk is elhiszik az ilyen bolond képzeleteket és képesek lesznek elhinni, hogy nekik már minden szabad és hogy mint Isten kiváló népe, csakugyan szétszórtan is diadalmas faj lett.

Ebben a munkánkban nem a zsidóság által hirdetett vak gyűlölet, nem a vallási türelmetlenség, nem a reakció ördöge, nem a középkorból reánk maradt sötét szellem mozgatja lelkünket, csupán a történeti és a ténybeli igazságot akarjuk feltárni minden előítélet nélkül, mindnyájunk okulására.

Bizonyosra vesszük, hogy ezen igazságok kellemetlen érzést fognak felkölteni a Bródihoz hasonló érzésű emberekben, akik gyűlölik az igazságot, mert a körmére koppant még a hazafiságával dicsekvő színmű- és tárcaírónak is. Ezen igazak elleni dühöngésekre elkészülhetünk, de megnyugvást fognak nyújtani azoknak, akik nem érzik magukat az igazság Ítélete által érintve.

Elmondunk tehát egyet-mást, csudálatos és furcsa történeteket. Hátha elérjük ezzel azt, hogy akadni fog elég olyan zsidó, aki úgy fog azután gondolkozni, mint mi, akik sem Patkóval, sem Rózsa Sándorral nem azonosítottuk magunkat, azért, mert ők is magyarosan pödörték ki bajuszukat és úgy tartották a keresztvízre, mint minket.

Bartha Miklós írta, hogy: „ne azonosítsák magukat azok a jobb érzésű zsidók, akik közöttünk élnek, egy érzéktelen, tudatlan, ambíció nélkül való, durván materiális és mosdatlan fajjal, csak azért, mert vallásra nézve azok is Mózes hitűek”.

Bartha Miklós közvetlen szemlélet alapján írja le ennek a kapzsi népnek hiéna természetét: „melynek erkölcsi világa, akarata, vágya, szenvedélye csak a

pénzgyűjtésre irányul, minden erkölcsi eszköz megválogatása nélkül. Ez az ő életproblémája! Minden, ami ennek megoldására vezet, az jó; ami nem oda vezet, az rossz”.

Tudva, látva ezen emberek életét, foglalkozását, nem valami különös jó érzés szükséges ahhoz, hogy megválaszthassa az elfogulatlan, intelligens ember, kinek a pártjára álljon ebben a kérdésben, kivált midőn azt látjuk, hogy csupán egy vármegyében, büntetéssel végződő 83, zsidók által elkövetett uzsorapert tárgyalt le a bíróság.

Ezen tényekkel szemben, akadt a zsidó írók között egy közönséges felfogású tucatember ezek védelmére, aki bizonyosan jól tudja, hogy talán ő maga, vagy nem igen távol kereső őse, valamely nyomorúságos helyzetből, az őket vendégül fogadott nép jótékony támogatásával kerültek kedvezőbb viszonyok közé és ebben a kedvező helyzetben gőgösen fitogtatja hálátlanságát. Hát az ilyen tollforgató önönmagát ítéli el, mert nem ismeri az erkölcsi törvény szellemét, ő is, állítólagos tudásával, fajának megcsontosodott hibái által tartatik fogva.

Az összeharácsolt anyagi eredmények folytán rosszul és túlbecsülik magukat közöttük sokan, sajnos, nemcsak az alsó rétegekben, de fönt a gazdagok és amint látjuk, a tollforgatók között is.

III.

A szétszórtan is diadalmas faj.

Faj!? — Jaj! Ezt a szót ezelőtt nem volt szabad említeni. Semmi faj! Éljen az egyenlőség! Ez volt a jelszó! Most másképp fest az állapot. Most már külön, kiváltságos, díszhelyet követel magának a zsidóság, még pedig Bródiék szerint mint szétszórtan is diadalmas faj.

Jó! Hát elmélkedjünk kissé a fajokról és azok diadaláról.

A tudósok fajokra osztottak mindent amit látunk, az égboltozattól kezdve a földgyomráig.

Így kerültek az emberek is ilyen beosztás alá, különféle tulajdonságaik, külső vagy belső sajátságaik, idők során kifejlődött ösztöneik alapján. Emberfajok, népfajok, mind osztályozva vannak és felismerhetők az ő sajátságos tulajdonságaik által. Színük, szaguk, testalkotásuk, erkölcsük, vágyaik, modoruk, imádságuk, kedvelt foglalkozásuk, mind egy-egy különböztető jelét mutatja, más fajtával szemben. Ezek között a specifikus ösztönök lényeges jellegeiket ismertetik.

A tudós világ azonban egyet, a legutóbb felfedezettet még nem ismerte: a „szétszórtan is diadalmas fajt,” Bródi Sándor védenceit, azokat a gyászruhában járó sáskákat, a kiknek idegen tájba van plántálva sorsuk, a kiknek bizonyos szabadságok, kedvező körülményül szolgálnak rossz tulajdonaik érvényesítésére, akik magyarul nem tudnak, sőt tudni sem akarnak, mely mint a penészgomba úgy szaporodik és úgy lopódzik át más és más testre, a ruténról a tótra, a magyarra.

Tönkreteszi a szervezetet, melyre rácsimpaszkodik, mert ő abból az általa fölidézett feloszlásból él.

Hát azért diadalmas ez a faj, mert ront, bont, dögleszt és a dögön szaporodik, gyarapodik és azon diadalmaskodik?

Diadalmas anélkül, hogy írni-olvasni tudna, anélkül, hogy az ország nyelvét értené, ő csak belekampózza magát a rosszat nem sejtő szervezetbe s ha azt elpusztítja, tovább repül, új áldozatok után, mert ő ebből él.

Ha kizsarolta új környezetét, embert, állatot, földet, marhát, tovább száll, keresvén romboló természetének új talajt.

Így körül vándorolja történelmi idők óta az egész világot.

Most ide érkezett, rajtunk élősködik, úgy látszik jó dolga van itt, mert diadalát fennen hirdeti. Fennhéjázva, felfuvalkodva, csúfolódva tekint a kizsaroltakra és azok segítőire.

Egész sorozatát látjuk azoknak a szörnyetegeknek, akik uralkodni kivannak felettünk s ha egyik egyedül nem uralkodhatik, evégből egymással szövetkeznek, sőt világszövetkezetet létesítenek, hogy hatalmukat annál biztosabban érvényesíthessék.

Némely kivétellel ilyenek ők, a hiúság, rosszakarat, kapzsiság, a bosszúvágy, érzékiség és a sok rossz szenvedélyek hosszú sorozata, mely fogva tartja őket és méregfogaikat már nemcsak más fajú embertársaik, hanem megszokásból, már saját fajbeliekre is vicsorgatják.

Ha ezek az emberek képesek volnának magukat elfogulatlanul és részrehajlás nélkül megfigyelni, akkor megrémülnének saját erkölcsi torzképüktől és attól a pusztítástól, melyet megcsináltak.

Az erkölcsi rothadás úgy elharapódzott, mint egykor Izraelben, midőn az erkölcsi megsemmisülés elkerülhetetlenné vált és kezdetét vette a kóborlás, a szétszóródás.

Szeresse mindenki a faját; mi keresztények is fajbeli emberek vagyunk és szeretjük fajunkat, dehogy szeretjük mi magyarok: imádjuk! Feláldozzuk fajunkért életünket, vérünket, mindenünket. Szeretjük apraját, nagyját, szeretjük az egyeseket, az összességet, a piszkosak kivételével! mert a piszkot itthon sem tudjuk megszeretni, ha lehet megtisztítjuk, megmosdatjuk és vigyázunk tisztántartására, mert csak addig terjedhet a fajbeli kötelesség.

A célszerűség kénytelen lesz erős gátat emelni ezen nemzetrontó áramlatnak, mely már ellenállhatatlannak hiszi magát, s az enyhe és gyengéd elbánást csak játéknak veszi.

Milyen szép, milyen nemes alak volna az a bizonyos, hazáját még Berlinben is pellengérező színdarabíró, ha oda állt volna a rutén-akció mellé, párhuzamos munkát végezve Egan Edével, a fajához tartozó vérszopók megszelídítésére vállalkozván.

Milyen emberséges szép munka lett volna az, ha saját faját segítette volna kimászni a piszokból, megtanítva őket emberséges gondolkodásra, tisztességes munkára, a haza nyelvére, az igazi emberszeretetre.

Ha azt teszi, akkor ma is kalapot emelnénk előtte.

De a halott gyáva szidása, a hazafias, emberséges munka ádáz lekicsinylése, a pöffeszkedő diadalordítás egy ravatal előtt, megvetést és neki illő leckézést érdemel.

Ne csudálkozzon senki, ha azt a hangos prepotenciát, azt a tolakodó, érdemtelen térfoglalást meguntuk.

Utálat fog el bennünket, midőn látjuk, hogy hitvány üzlet szempontjából sárt dobálnak reánk a külföldön is, ha az egy kis jövedelmet ígér. Ez a recipiálás, a polgári egyenlőséggel megajándékozott ember hálája.

Ezért szükséges a zsidókérdés megvizsgálása, a zsidóság életének ismertetése, hogy olyan kényelmesen ne nyírhassák jövőre a báránykákat, mint azt eddig akadálytalanul tehették és oly bőségesen megcselekedtek.

Ezzel tartozunk mi saját kizsákmányolt fajunknak.

Sajnosán tapasztaljuk, hogy az elzsidósodás következtében értéksüllyedés mutatkozik az emberi anyagban, testi és lelki értéket értve. Azért a haladó kultúrállamok összes szervezetüket, alkotmányukat, törvényeiket, minden intézményüket, az uralkodó népfaj jó tulajdonságai megőrzése, megtartása, sőt

annak fejlesztésére igyekeznek átformálni és az idegen, káros behatást gyakoroló elemek, humanitárius legyezgetésével felhagyni.

A szabadság és egyenlőség sok értékes energiát fölszabadit. Erkölcsi alapon használva, annak csak fölfelé haladás lehet az eredménye, az épít, de nem rombol, az oly egészséges vérkeringést idéz elő, mely erősen lüktető mozgásával tömegesen körül hordja az értékes anyagot, de el is sepri a haszontalant, így tartván fenn épségének egyensúlyát. Ellenkező esetben beáll a süllyedés, az érzékiség túlcsigázása, jobb iránti színvakság, végre az általános bankrot.

Az egyenlőség jelszava merő hazugság lett, meghazudtolják azt azok, akik azt nagyon is szeretik igénybe venni, és ha az kiterjed reájuk, védelmére szállnak az uzsorásnak és lekicsínylik azt, aki az elnyomott népnek siet védelmére. Ezt szó nélkül hagyva, a rosszaság diadalát ülné.

Az érzelmi fővonások az emberi érzések által irányított életjelenségek, s ezek nemcsak a nevelés, nemcsak a környezettel való érintkezés által fejlődhetnek ki, de világosan látjuk, hogy az emberrel veleszületett, majdnem kiirthatatlannak látszó, évszázadokon át fennmaradt lelki tulajdonságai, melyeket semmi külső változások, ellenkezőre indító erős befolyások sem tudnak megváltoztatni. Ezek a lelki tulajdonságok különítik el a fajbeliséget, ha bőrük színe, testük külseje egyforma is.

A humanizmus címe alatt hirdetik ma az egyenlőséget a gondtalan ábrándozók és utat nyitnak a betolakodóknak, az emberi sáskáknak, melyek világvándor útjukon letarolnak mindent, pusztaságot hagyván maguk után.

A zsidóságnak ezt a tulajdonságát a világtörténelem bőségesen tanítja, majd rámutatunk erre is.

A zionisták címén a zsidóságnak egy újabb mozgalma támadt, hogy a fajból egységes nemzetet alkossanak valahol.

Mintha megunták volna a csavargó, lődörgő, hazátlan, gazdátlan életet.

A szociológusok örömmel látták volna ennek a törekvésnek a sikerét, mert ezáltal az értékes fajok megszabadulnának a bomlasztó méreganyagtól.

De ez most még úgy látszik korai remény. A bomlasztás munkája nincs befejezve, a megszállt terület még nincs egészen letarolva, hiszen csak most kezdi hirdetni ez a faj, az ő diadalát. Minden faj magában hordja veleszületett életelveit. Addig marad a faj tisztán felismerhető állapotában, addig halad az ő útján, míg fajjellege fennáll. És míg ezt bírja, ennek a faji tulajdonságai szerint nyilvánul meg lelkének, erkölcseinek iránya. A néperkölcs, a fajtapasztalat, a fajszokás, a fajgyakorlatának kifolyása. Ez a néperkölcs képezi a népéletnek az irányítását.

A veleszületett jó erkölcs a népet nemes, humánus irányba igazítja. Ezt az erkölcsöt elhagyni öngyilkosság, ezt mással keverni kész veszedelem. Emberi gyöngeség, hogy a rossznak befolyása erősebb, tehát a keverék erkölcsből csak rossz keverék támad. Milyen hiba volt egy idegen faj elkeveredését elősegíteni, ezt az öreg emberek tudják megítélni, akik összehasonlíthatják a régi állapot erkölcseit a keverékkel.

Sajnos, azt kell látniok, hogy a régi jó rosszabb lett, a rossz pedig nem javult és az egész nép életzavarba jött, elzsidósodott modorában, ténykedéseiben, erkölcseiben, hazafiúi érzetében. Tompulnak a nemes érzések, melyeket már összehasonlító számokkal lehet kifejezni.

Sokat, igen sokat veszített a nép, nemcsak vagyonban, de tisztes modorában és erkölcsi értékében, mert alkalmazkodott becsület, erény, igazság és kötelességérzetében máshoz, egy romlott irányú fajhoz. Elvakítva a közébe szórt jelszavak, a szabadság hamis ideáljai által, elősegítették saját vesztükre a szabadosságot. És sajnos nem csak a köznép, de részben a művelt osztály is ennek az iránynak esik már áldozatul.

A zsidó irány vezető szerepet arrogál magának és most már a nemzeti irány vezetésében fáradozik. Hangosan tolakodnak a társadalom, a sajtó, a parlament fórumára, többnyire mint mételyezők, akik bontó szerepükkel bizalmatlanságot keltve, osztályharcot okozva, halásznak a zavarosban. Az ő szereplésük teremtette azt a háborút, amely az agrárius és a merkantilek, az úr és a földmívelő, a munkás és a munkaadó, sőt az egyes felekezetek közt támadt.

A szocialisták vakon követik a Jakabokat, akik soha nyugvópontra nem vezetik az elvakított sereget, mert mindig többet ígérnek a kivihetőnél, hogy befolyásukkal jövedelmi forrásukat el ne veszítsék. Ez is kereseti ág! Bánják is ők, hogy pokoli munkájukkal könnybe fullasztanak sok szegény, nélkülözésbe taszított ártatlan családot. Ebben a munkában a világbajnokok: Lassale, Marx és a többiek címeres Jakabok.

Akaratlanul felszínre kerül az a kérdés, hová is fog ez az állapot vezetni?

Más feleletet nem találunk, minthogy a társadalom, a választók serege, a törvényhozás, kövessen el mindent, a zsidósajtó lármáját figyelembe nem véve, hogy lehetetlenné tegye azokat az eszközöket, melyek az őslakók megrongálását okozzák. Ha ez megtörténik, akkor győz a zionizmus és elvándorol a sáskasereg, ellenkezőleg csak akkor vándorol el, ha teljesen felélte a megszállott területet.